

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4912/2020
28.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Зоране Делибашић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање – Филијала Прокупље, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 2821/19 од 11.06.2020. године, у седници од 28.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 2821/19 од 11.06.2020. године.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 266/19 од 14.05.2019. године и решење о трошковима поступка из става другог пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 2821/19 од 11.06.2020. године, и предмет се враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 266/19 од 14.05.2019. године ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да у корист тужиоца исплати мање уплаћене доприносе пензијског и инвалидског осигурања надлежном фонду ПИО за период март, април и мај 2012. године на износе наведене изреком, по стопама важећим на дан уплате. У делу којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу достави доказ о извршеној уплати доприноса, ставом трећим тужба је одбачена. Ставом четвртим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 2821/19 од 11.06.2020. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о

парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11... 87/18), због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром на постојање неуједначене судске праксе. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, са образложењем да није било неопходно да тужилац, поводом уплате припадајућих доприноса, води посебан поступак, већ је исте могао потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиоца на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У конкретном случају, тужени приликом исплате новчане накнаде није извршио исплату припадајућих доприноса, због чега тужилац има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужени је оспорио тужбени захтев тужиоца током поступка, па тужиоцу који је успео у спору припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. у вези члана 420. ЗПП, укинуо одлуке о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**